

Orači bele ledine

Smuk, železnica in druge nezgode

Najprej treba ugotoviti, da je zavzelo smučanje med vsemi športnimi panogami v zadnjih letih največji razmah. Konkurne in poravnane statistike se lahko skrivajo pred očmi belega sporta. Vsako leto je število smučarjev, ki dirjajo à la Nurmi ob sobotah zvečer na kolodvoru in napolnijo železniške voze do zadnjega koticčka, večje; niti na priljubljenih policah jih ne manjka.

Tega se obče znana Miss Kriza ne more prepričati.

Potem: glavni dobiček ima pri tem železnica — kajti smučarji, ta velika družina III. razreda, se sigurno vozi ob vsakem vremenu. — Pravijo in pišejo, da imajo drugod posebne zimskosportne vlake, posebno spalne klopi tudi v III. razredu, polovične in celo četrtinske vozne očiščave — zavarovane smuči in slične udobnosti. Bajne se temu pravi: praktična propaganda za tujski promet. Bajne!

Pri nas smo skromnejši. Veselimo se, da nam da včasih železnica uprava posebne voze III. razreda pri osebnih vlakih na razpolago, in da nam ne grozi s IV. razredom. Kakor rečeno, smo skromni.

Taki vozi so niso za navadne civiliste, v njih najdeš le 100% smučarje. Spoznaš jih takoj: modri dres, široka hoda, iz pipe se vedno kadil, obrabi so ožgani, mišice kakor na razstavi, duhtijo po katranu, dišijo po parafinu in smrdijo po raznih kremah. Razpravljajo se večinoma o vremenu, snežnih poročilih, o tehnikah mazanja smučic, o opremljenosti nogah in o rasni prednosti enih smučic pred drugimi.

Ce si pravi rutiniran smučar, boš vedno pazil na nastop. Kajti šele nastop kavaliteta tipičnega viteza belega sporta. Priljubljen na postajo po možnosti vedno v zadnjem trenutku — že zaradi treninga. Nosi smučic vedno na desni strani, da ne bi zadel slučajno nasprotnega pasanta v slepič (če ga še ima!) in ga tako predčasno operiral namestu zdravnika. Eoj se paragrafov!

Pred vlakom premeri progo parkrat gor in dol; potem pa v vagon! Prostora boš vedno našel dovolj, kajti po mnenju železniške uprave so vagoni prilično zasedeni — nikakor pa ne prenapolnjeni; O tempora, o mores! To se pravi: vsak stopa s drugo po nogah! Kurja očesa tulijo in zrak je prenasiten s »eau de mille odeurs«. — Tako prenapolnjenih vozov še ob prevratu ni bilo videti. Res ne! — Če je še kak prostor kje nezaseden, nastane v vozu pravcata državljanska vojna. Mobiliziraj ob takšnih prilikah vse svoje moči! Glavno orodje so komolci, saj kavalitetro takrat avtomatično prestane. Od čel curlja pot, od smučic pa kaplja na pleše in dečke glavoce katran ali tekoči »Dunzinger A 21«. Čevlji se smrdijo na kurilnih cevih, revizor pa s hrupnim glasom predava nekaj o »bon tonu«!

Sploh imajo sprevedniki v takšnih vlakih najtežje stališče. Prerivajo se in balancirajo preko vseh nahrbtnikov, palic, smučic in državljanov iz enega oddelka do drugega ter morajo vedno paziti na spoštovanje zakona o ljubezni do bližnjega. To so žrtve svojega poklica, kajti čeprav nosijo moder dres in delajo luknje v vozne listke (kakor mi smučarji v snegu), nimajo vendar za nami nič skupnega. Ne morejo razumeti čemu gremo mešati sneg — namestu da bi se dli doma za pečjo.

Zato pa: nikt r e jezi po nepotrebnem sprevedniku! Ne pokazi mu listka, ki je starejši od 14 dni. Nikdar ne rabi sprevednikovih klešč za preluknanje svojih jermenov. Zapomni si, da je najstrožje prepovedano zglediti svoje smučic, namazane z norveško mažo, z zaveso v oddelkih. V ta namen visi časih na hodniku sprevednikov plaše! Isto velja tudi za čevlje.

Ako slučajno razbiješ okno, zapusti dotični oddelk pred prihodom sprevednika, morda celo revizorja in jo odkuri v drug oddelk — da se ne prehladiš! Če pade tvoj nahrbtnik hote ali nehote na glavo potnika, ki slučajno ni smučar, (torej ne spada v ta voz!) mu mirno obrazloži razliko med »Kristianijo in Telemarkom«. Ako to ne zadostuje, tedaj pa dokazi prednosti prečnih skokov z obema palicama. Gotovo bo zapustil oddelk — in dovolj prostora boš imel za svoje noge.

Upoštevaj napise v vozu. Fazi posebno na ročaj zasilne zavore ter ne obesaš nanjo nad deset kg težkih nahrtnikov — že za-

radi tega ne, ker se vlak po mnenju smučarjev že itak prebogato ustavlja. — Ne pozabi med vožnjo na kumljenje — če imaš kolicakj proste roke. Če ponuja kdo jestvine, vzemi po možnosti največji kos.

Dame — oziroma »fanti« — si morajo že pred vstopom v tak »smučarski« voz biti na jasnem, da se tu neha vsaka udobnost. O »Ru...« ali »Sex appeal« niti govora! Konverzacija se suče edino okoli prečnih skokov, skupnih ležišč, jeternih paštet in okoli števila ašuriranih odevj v kočli! Ljubezno ne sodi v sportni vlak. Za zaradi tega ne, ker obleka nikakor ni ukrojena po modi — torej ne dovoli nežnim linijam, da bi se uveljavile.

Kljub prenapolnjenju oddelkov je razpoložnje v takšnih vozovih boljše, kakor razpoložnje onih, ki se vozijo v modernih Pullmanih kakšnega ekspresa. Zakaj? Vse pač hrepeni po oni beloblasti krasoti. Vsi stremijo za enim ciljem — v belo naravo. Kljub krizi se je razvil letos pri nas ta kraljevski sport kakor še nikoli poprej, in na tisoče in tisoče novih privržencev-zacetnikov orje v svežem zimskem ozračju belo ledino.

Pri povratku vedno ista slika prenapolnjenja. Večina leži izmučena v čudnih pozah. Drug preko drugega. Raztrgane hlače, jopiči, zlomljene dilce, podpludbe na telesih in praske na obrazih dajejo izpričevalo trdega boja z naravo in smučarsko tehniko.

Pankreatitis

Iz zbirke „Med padarji in zbirniki“

Imel sem dobrega prijatelja Valentina Podobnika. Oba sva bila mizararska sinova in skupaj sva guliha hlače od aquilae do Horaca. Vojna vihra naju je razdvojila za dolga leta. Ko sva se spet sešla, je bil Valentin Podobnik državni tozilec. Pogosto sem se zatekal k njemu, kadar so me mučili dvomi o skladnosti postav s človeško pravico. Kakor pouči dober spovednik pe-tošolca, ki mu pričenja poganjati prvi brezverski mah, tako je tudi meni Valentin Podobnik razpršil vse prevratne dvome in sem odhajal; od njega potolažen in potrjen v pravičnosti svetnih postav. Dober poznavalec globin nemirnega človeškega srca je bil moj prijatelj in je raslo od leta do leta njegovo spoznanje in njegov ugled med postavarji.

Hudo sem se zato začudil, ko sem nenadoma srečal na ulici Valentina Podobnika, vsega spremenjenega. Nikoli ni bil veleposestnik po telesu, droben je bil kakor gosposko dete, plavalas in živahen v besedah in kretanjih Tistega dne je pa bil prijatelj ves pepelnat in obraz, upognjen v dve gubi. Samo zatisnil bi mu globoko udrtje in temno okolobarjene oči, pa bi brez mrtvaškega lista ves svet verjel, da je Valentin Podobnik za vedno odložil rdeče obšiti talar in kazenski zakonik.

Nemirno so blodile kalne prijateljeve oči po mojem zagorelem, neobritem obrazu, ko mi je leno podal svojo velo desnico. Spretno sem zatajil svoje presenečenje in mu krepko stisnil roko:

»Kako pa, da si se še ti enkrat zatekel v naše stolno mesto?«

Nič ni odgovoril na moj prijazen pozdrav, kar za roko me je potegnil v bližnjo kavarno. Ko sva že sedela v tistem kotu pri črni kavi, me je vprašal kar s polnega:

»Kakšna bolezen je pa to, pankreatitis?«

»Pankreatitis. To je vnetje trebušne žleze slinavke. Lahko je to vnetje akutno (sveže) ali pa kronično (trajno). Prvo se da pozdraviti že z dieto, drugo je pa že bolj trdovratna bolezen.«

»Pa je mogoče tudi umreti za pankreatitis?« je upri vame pogled in nervozno otrnil pepel na podstavek.

Prešerno sem se mu nasmejale: »Seveda! Rajni presviti! Cesar Franci je umrl celo

Sprevednik ima zopet normalno službo in izhaja brez »službenega« koraka! Šele ko se bliža mesto, nastane v oddelkih zopet vrvenje: vrejujejo in vežejo se smuči, od katerih je malo popreje odkapljaj zmznjeni sneg in blato na speče.

Tam v kotu pa nenadoma skoči na klop mala blondinka in napravi zlomljeno palico za taktirko ter intonira pesem — ki jo spremljajo nekateri s smrčanjem:

Z doma se poslavlja Smuk — tja v planinski zimski raj. Ves je nov, postran' klubok: »Liza, saj bom brž nazaj!«

Stopi v vlak; neroda stakne s pal'co luknjo v šipo 'vzad — župniku pa z deskam zmakne zvrhan cekar jaje za vrat!

Srečno se znebi teh muk. V hribih smo, zdaj se začne! Pa pritisne sonce — jug, že cveto trobentice...

Da se reši revež jeze pa jo mahne v vinški hram. Ta se vinčka tak' naleže da gre kar po štirih dam!

Nahrtnik manjka, smučil ni! To pa njega ne ženira ko na pragu obsedi in mu ženka filozofira.

»Prav si 'mela, draga Liza, naj se smuča kdor se zna! Ker povsod pritiska kriza, bomo rajši kar doma!« —

A. Kopinšek.

za nahodom. Kaj te pa zanima pankreatitis? Saj se nisem slisal dosej, da bi bil kdo koga s pankreatitido zamečal. Padarske konkurence mi pa tudi menda ne boš delal, če že ne iz prijateljstva, pa vsaj iz spoštovanja zakonov!

Bridko se je nasmehnil Valentin Podobnik in zamahnil z roko:

»Ne eno in ne drugo. Ti se lahko smeješ —«

»Seveda, ko imam svoja usta. Mar jih ti n'imaš?« sem za bodril in dražil iz otopenosti.

»Seveda jih imam!« je prijatelj razdraženo pripomnil. »Pa še pankreatitis povrihu!«

»Aha! Za tem grmom je ležal zajec!« sem se udaril po čelu.

»Zajec sem, zajec tja! Ti se lahko norčuješ iz boleznj, ki trapijo druge,« se je zvil Valentin Podobnik v dve gubi in bolestno nakremžil svoj izmučeni obraz. Ko je napad odnehal, si je obrisal potno čelo in pripovedoval:

»Že tri mesece sem opažal, da ni nekaj z menoj v redu. Tek je gnil, z njim se je poslovil spanec. Bolj stopen sem zjutraj vstajal, kakor sem zvečer legal spat. Čez pas sem postal tako boleč, da me še hladni jermen otrinja. Danes sem bil pri specialistu. Pa me je preiskal in ugotovil, da imam pankreatitis. Sam si mi že večkrat pravil, da naj gledam, če že mislim kdaj oboleti, da bom obolet na kakšni navadni plebejski bleznji, ker da ne more nič usodnejšega zadeti bolnika, kakor da postane »zanimiv slučaj«. Nikoli še nisem čul slične diagnoze in sem ves zavzet bleknil: »Gospod doktor, kaj je že sploh kedaj kdo bil tako bolan?« Vzvišeno se je nasmehnil zdravnik: »Vaš slučaj je sicer res zanimiv (mrzlo me je polilo pri teh besedah po hrbtu), vendar je pankreatitis prav stara bolezen. Že oče zdravilstva Hipokrat jo je opazoval. Galen je pa vedel že celo zdravilo za njo. Ne pijte, ne kadite, ne jejte ostrih jedi in redno jemljite zdravilo, ki sem vam ga zapisal. Če se boste natančno držali mojih nasvetov, bo bolezen kmalu krenila na bolje in če boste imeli srečo, celo lahko ozdravite. Tako mi je rekel.

Ko sem šel po stopnicah, sem se spomnil nate in res sva se srečala, kakor da

Radio s televizij

Izvirne francoske pastile
VALDA
obvurajoje Vas vseh zlih učinkov mraza, megle, mokrote in dihalne organe. — Prodajajo vse lekarne in drogerije.

sva se domenila. Veš, česa bi te prosil? Če imaš, ali mi morda lahko preskrbiš kakšne literature o pankreatitidi —«

»Čemu ti pa bo vendar strokovna literatura?« sem se zavzel.

»Natančno hočem proučiti svojo bolezen, saj sem vendar odgovoren za uspeh svojega telesa!« me je poučil bolni prijatelj.

»Hudo si že zlezel v proučevanje aktov. Toliko ti pa povem, da se tvoj zločinec Pankreatitis počvižga na vse tvoje priznane zanke in pasti. Pravde proti lastnemu telesu sam ne boš nikoli razsodil, temveč boš postal iz gorečega tožilca plah oboževanec. Če pa že res hočeš v nesrečo, pa poprosi tovariša dr. Tineta za knjige. Sicer pa pomni: Der Mensch versuche die Götter nicht...«

Vsa moja prepričevanja so kaj malo zalegla. Ko se je odpeljal Valentin Podobnik domov sem se še večkrat spomnil nanj v skrbi, da bi se dobri prijatelj ne zaljublil v svojo pankreatido. Ni je namreč nevarnejše ljubice od lastne bolezni. Vampir je, ki izsesa zaljubljenca zadnjo kapljo preudarnosti. Kakor brik (volk) se vrtil bolnik na istem mestu, dokler se klaverno ne zvrne...

Čez nekaj dni me je zaneslo po opravih mimo Valentinovega doma in sem se oglasil.

»Dobro, da si prišel! Ne vem, kaj naj storim s Tinom. Že prej je vse te mesece malo jedel, ko je do dveh bedel nad novim kazenskim zakonikom, sedaj prebira pa kar do štirih cele skladovnice zdravniških knjg. Ves je proč!« mi je jadikovala žena.

»Ga že imamo!« sem vesel vzkljknil in se nemudoma poslovil od začudene žene ter jo mahnil k prijatelju v urad.

Začuden in zlovoljen obenem me je pogledal Valentin izpod očal, ko sem ga vprašal, kdaj je hodil zadnje mesece spat in kako dolgo je spal.

»Ob dveh. vstajal sem ob sedmih. Toda, kaj te to zanima?«

»In koliko si jedel?«

»Kaj bom jedel, če nisem imel teka!«

»Ker nisi spal, nisi imel teka. Pankreatitide sploh nisi nikoli imel, temveč si obolet na novem kazenskem zakoniku.«

»Saj imaš menda res prav!« se mu je razjasnil obraz in mi je stisnil roko. Da je bila moja diagnoza prava, je pričal sam Valentin Podobnik, ki je po uvedbi novega zakonika tako svež in zdrav, da bi mu m'he ne bi prisodil, da je bil kdaj take-rekoč že z eno novo v grobu.

Janko Kač.

Zahvala

Poupisana sem prejela ob priliki smrti mojega zavarovanca izplačano posmrtnino v znesku Din 20.000 ter se tem potom »Vzajemni pomoči« reg. pom. blagajni v Ljubljani, Borštnikov trg, najtopleje zahvaljujem. Omenjeni zavod vsem, kot najcenejši, najsilnejši in z najmanjšimi prispevki najtopleje priporočam.

Marija Majerič, št. Vid.

Kolednik Marije Magdalene

Koledovanje je star običaj, ki je imel v davni svoj lepi pomen. Zmago mladega sonca so oznanjali in praznovali koledniki. Še danes hodijo po Savinjski dolini o Novem letu godci po hišah. Ljudje pravijo, da hodijo Novo leto voščiti, ker se je izgubil pomen godčevskega obhoda. Drugod so zvezali kolednike, sam Bog ve zakaj, s svetimi Tremi kralji. Menda jih niso imeli kam drugam obesiti.

Kolednik svete Marije Magdalene je pa ostal še vedno v zvezi z naravo. Bela hodna vreča mu laše ramo, gorjačo nosi v roki, za klobukom pa šopek umetnih cvetov od blagoslovljenega banderovega venca. Od mraza mu rdijo lica, ko vedro pozdravi gospodarja:

»Kolednik svete Marije Magdalene se vam priporoča za mernik pšenice ali pa za par kovačev.«

Na debelo zaprosi, da dobi vsaj pletar (iz slame pletena posoda) pšenice ali redke, oguljenega kovača. Čeprav je dar pičel, jo pa zahvala bolj koristna:

»Skušnjav bo čuvala sveta Marija Magdalena vaše duše in telesa, polja bo varovala pred točo, pred bobnom dekleta od danes do drugega leta, ko pride spet njen kolednik po dar pred očeta.« Če je sadje v jeseni lepo obrodilo, dobi kolednik pred odhodom še polič jabolčnika, da si dušo priveže in jezik namaže.

Za njim si podajajo ključko koledniki vseh mogočih podružnic. Še od Svetega Križa jo prireže kolednik v dolino, da kaj naprosi za večno svečo, ki gori pred čudežno sliko, ki je priplavala kdo ve od kod in obvisela v rasohah smreke-dvojička, kjer je našel pred njo pobožni pastirček svojega izgubljenega vola, ki je klečal pred podobom pod smreko. Dolgo je namreč leto, drag je vosek, romarji redki...

Zadnji ostanki mogočnih svečnikov solnčnega bogoslužja so naši koledniki prav, kakor so podružnice na naših hribih pozidane na svetiščih naših očetov, ki so verovali le v sonce, ki daje življenje. Tako je tudi podružnica Svete Marije Magdalene na Homu najstarejša cerkev v dolini. Tisoč let je stara! Homski kolednik je pa zadnji nezavedni služabnik zapuščenega božanstva sonca...

J. K.

Zakaj so potegnili zasilno zavoro

Angleške železnice so izdale poročilo, ki navaja tudi nekatere tipične primere, zakaj so potniki potegnili zasilno zavoro. Lani se je to primerilo 200-krat.

Neki gospod je potegnil zavoro zaradi svojega soseda, ki je nenadoma razstavil radio aparat in začel oddajati sporočila skozi okno.

V ekspresu Great-Western je moral prvi vlakovodja v jedilnico. Tam je ugotovil, da je potegnil zavoro mlad visokošolec, ki je želel še nekoliko omake k nakipku. Mladi mož je zamenjal zavoro — z zvonom za signaliziranje strežnikemu osebju.

V brzem vlaku Cornish-Riviera je potegnila za zavoro neka dama tik preden je vlak privozil na postajo. Uradniku je izjavila: »Zavedam se, da mi boste zato naložili pet funtov globe, vendar pa oddajte nemudoma ta brozjav. Če dospe pravčasno na mesto, mi ne bo žal za globo, kajti ta brozjavka naroča zaporo za izplačilo čeka na 1000 funtov, ki sem ga izgubila med vožnjo.

V Yorkshieru je potegnila zavoro mlada dama. Ko se je vlak ustavil, je planila iz vagona, skočila na konja in odjezdila v svobodo. Ko je vlakovodja videl, da se ne vrne, je dal znamenje za nadaljevanje vožnje.

V Saint Albansu pa je bila pri nekem omizju sklenjena stava, da bo imel londonski ekspres zamudo, čeprav se ni to še nikoli zgodilo. Mož, ki je to trdil, je imel na ponudbo več stav in je sklenil stavo za 50 funtov. Ko je bila stava sklenjena, je sedel v ekspresni vlak, potegnul zavoro in povzročil zamudo. Plačal je 5 funtov globe, ostalo pa mu je še vedno 45 funtov.

Radivoj Peterlin - Petruška:

Konda in njegova žena

Teta Julia je udobno sedla, si poravnala predpasnik in nadaljevala:

Konda se je vrnil iz Amerike. Bil je komaj trideset let star, a denarja je imel, da ni vedel kam z njim. Kupil je veliko posestvo z enonadstropno hišo in gostilno ob veliki cesti in zagospodaril. Bil je veseljak, imel je dobro kapljico in ljudje so radi zahajali v njegovo gostilno. Sicer je pa bila gostilna že od nekdaj na dobrem glasu in stala na bojkem mestu, in stara, petinasedemdesetletna vdova, od katere je Konda kupil, je zahtevala in tudi dobila lepe denarce za njo.

Starka si je kupila drugo hišo, da bi v miru preživela svoja leta, in vse bi bilo dobro, da se niso našli svetovalci, ki so nagovarjali Kondo od jutra do pozne noči:

»Konda, bodi pameten! Vzemi staro, saj tako ne bo dolgo, pa boš imel posestvo in gostilno in ono hišo in še svoj denar nazaj!«

Svetovali so mu in pili njegovo vino. Konda jih je poslušal, premišljal in se vdal navsezadnje. Babi je bil Konda vsež že takoj od začetka in je zagrabila ponudbo z obema rokama. To vam je bila svatba, bogata da nikoli take. Svatov je prišlo od blizu in daleč toliko, da se je vse kar trlo in svatovali so cel teden.

»Mlada« Kondovka se je preselila nazaj na svoje staro mesto, kjer je preživela mladost in vse do pet in sedemdesetega leta. Zadovoljivo so tekli dnevi in tedni mirno in srečno.

In v miru in sreči bi lahko Konda dočakal smrt svoje žene in njeno boga-

stvo, ko bi se le znal malo bolj vladati; tako pa je stara kmalu opazila, da ji postaja nezvest. Bil je namreč velik babjak: nobene kikle ni pustil pri miru, pa če je bila še tako grda in stara.

Jaz sem bila tedaj pri njih za natakarico. Rad me je videl in me nagovarjal, češ, počakaj, da stara umre, bom pa tebe vzal in boš zagospodinjila, da bo veselje. Toda njegovo početje mi ni bilo všeč in nisem ga marala.

Tedaj je spečal z domačo deklo. Bila je to debelo, nesramno babšca, pa še škiljavo in kozavo povrh. Nobene mere sposobnosti nista znala, kar vpričo stare sta se rada imela in neumnosti ugajjala.

Žena se je nekaj časa togotila in mu delala očitke; hudo ji je bilo seveda, ko je morala vse to gledati. Ko je pa spoznala, da vse to nič ne pomaga, noben jok in krič, nobeno tarnanje, nobeno zmerjanje, se je lotila stvari z druge strani. Neke ciganka ji je namreč zagotovila, da s čarovanji človeka tako prikleneš nase, da potem nobenega drugega niti videti noče, kaj šele, da bi ga ljubil. Dala ji je tudi nekaj v papir zavitega, ki da ima tisto silno moč, samo mora vse skupaj stresti možu, kadar spi, za srajco, pa bo tako vse v redu.

To je tudi uboga gospodinja storila. Ko je Konda po kosilu malo zadremal pri mizi, pa se je splazila od zadaj k njemu in mu stresla, kar je bilo v papirju, za vrat.

Ves jezen je skočil Konda pokoncu in se začel otresati.

»Julka, poglej, kaj mi je stara naredila. Takole gadost mi je stresla za vrat.« Odril je pest in mi pokazal med penelom kon las, koščke umsia in cunj. nohte in nekaj zrn žita. — »Ah, ti pro-

kleta coprnica!« —

Ker tudi to ni pomagalo, jo je seveda še bolj jezilo. Nasprotovala in nagajala mu je, kakor je le mogla. Pride na primer kakšen škric iz mesta, ali pa celo kak duhovni gospod z dežele in naroči vina. Stara prisede in začne pogovor o tem, o onem. Pa že nanese prilika, da sta v sobi tudi mož in dekla. Tedaj se nagne h gospodu in mu polglasno reče, pa tako, da slišita onadva oba:

»Poglejte no, gospod, tale pa je ljubica mojega moža! — Veste, tako se imata rada, da ves dan drug drugega iščeta. Posebno Konda je ves nor nanjo. Le poglejte jo, kako je zala. Ha-ha-ha!« Dekla skoči iz sobe vsa zbegana in rdeča. Konda pa se dela, kakor da je vse to šala in pravi gospodu:

»Vidite, gospod, od samega brezdelja ne ve, kaj naj bi počela, pa si tako-le izmislil; kar iz trte jo zvije. Nič ne porajajte, prosim.«

Ženi pa reče:

»Kaj klepetas prazne marnje in nadleguje goste. Pojdi rajši v kuhinjo in glej, da se kaša ne prismoči.«

»Kaj pa ti tukaj rentaičiš? Kar za deko pojdi, saj te že zunaj čaka!« pravi žena, se zakrohota in trči z gostom:

»Le pijte, gospod! Na Vaše zdravje! Je dobro vince, z Gadove pečii. — Bom pa še jaz za enega dala. — Julka, kar prinesi ga!«

Tako se je godilo dan na dan, cele tedne in mesece. Oba sta bila bolj in bolj nestrpna, oba zamarjala delo, le prepirala sta se po starem in nagajala drug drugemu. Gotovi nijanci so ta prepir izrabljali v svojo korist in se hlinili zdaj enemu, zdaj drugemu, da so bili le nogoščeni. Le malokdo je bil odkritosrčen.

»Konda!« pravi čevljar Martin. »čimboli te gledam, tembolj se čudim, da imaš tako pokvečo, kot je ta tvoja dekla, rajši, kakor pa svojo ženo, ko je veliko lepša?«

Zadnje besede je izpregovoril Martin že med vrati, ker ga je Konda vrgel na cesto. Stara Kondovka pa se je smejala do solz:

»Vidiš, Martin ti je vendar enkrat povedal resnico; pa kaj, ko resnica oči kolje! Ha-ha-ha-ha!... Julka, prinesi ga še pol litra!«

»Konda!« je nadaljevala, ko je izpila kozarec. »Ali te res ni nič sram pred ljudmi, ko take počenjaš? Ves svet govori samo o tebi in o tvoji dekli...«

»Kar molči, stara!« jo zavrne Konda. »Ti si vsega kriva sama, ko te stvari okrog trošiš, pa nobeden drugi...«

Konda se stare ni bal, le njenega jezika. Vsakemu je pripovedovala Kondove grehe in o njih je bila polna vsa fara in vse vasi daleč naokrog. Kdor je le stopil v krčmo in videl dekle, me je vprašal, če je to tista... Konda se nazadnje skoraj ni upal pokazati se v gostilni.

Par dni pred velikim sejmom je poklical k sebi urarja Blažona in mu potoli pri litru črnone svoje gorje:

Nikamor se več ne upam, tako sramoto mi dela žena. Zdad je pa še semeni pred durmi; od vseh strani pridejo ljudje in im bo pripovedovala svoje čenče. Ti, Blažon, se precej razumeš na razne fokuse. Pomagaj mi, da se stare vsaj čez semeni iznebim, da mi ne bo nagajala v gostilni...«

Blažon izpije kozarec, malo pomisli, natoči zopet, izpije in reče: »Jo že imam. Le zanesi se name, vse uredim. Samo molči...«

Takoj po kosilu je Blažon že zopet v gostilni.

»Ala, Julka! Prinesi mi hitro pol litra, pa ta boljšega, pa dva kozarca; bova z vašo materjo pila in se malo pogovorila.«

Ko sem prinesla vino in kozarce, me je poslal po gospodinjjo.

»Ah, dober dan, mamica! Kako se kaj imate? Sedite no sem k meni... Nate, trčiva! Na zdravje... pa do dna!«

Starka izpije in se vsa stresne:

»To pa ni čisto vino, to si pa ti, Blažon, nekaj primešal, ko je tako zoprno!«